

S1

Kategori: Akciğer Sunum Tipi: Oral

HAFİF VE ORTA PERSİSTAN ASTIMLI ÇOCUKLARDA MONTELUKAST VE ZAFİRLUKASTIN ETKİNLİĞİNİN KARŞILAŞTIRILMASI

Perran Boran, Gülnur Tokuç, Sedat Öktem, Engin Tutar, Nalan Yazıcı, Esin Uğuzbalaban,

Dr. Lütfi Kırdar Kartal Eğitim ve Araştırma Hastanesi, 2. Çocuk Kliniği, İstanbul, Türkiye

Giriş: Lökotrien reseptör antagonistleri (LTRA) son yirmi yılda astım tedavisinde kullanılmaya başlanan ilaçlardır ve persistan astımlı hastaların semptomlarını, bronkodilatatör ihtiyaçlarını azalttığı; FEV1'de artışa neden olduğu bildirilmiştir. Kliniğimize başvuran hafif veya orta persistan astım tanısı almış hastalara montelukast veya zafirlukast tedavisi verilerek etkinliklerini karşılaştırmayı amaçladık.

Gereç ve Yöntem: Çalışmamız yaşları 5-14 yaş arasında değişen (median: 9 yaş) toplam 61 hasta üzerinde yapıldı. Hastaların 26'sı (%42,6) kız; 35'i (%57,4) erkekti. Çalışmaya alınan 30 olguya montelukast, 31 olguya zafirlukast tedavisi başlandı. Tedavi süreleri 6-9 ay arasında değişmekteydi. Tedavi öncesi parametreler değerlendirildiğinde LTRA başlanılmadan 3 ay öncesinde beta 2 agonist kullanımı (p=0,451), gece semptom sayısı (p=0,913), gündüz semptom sayısı (p=0,06), geçirilen atak sayısı (p=0,1) açısından iki grup arasında istatistiksel olarak anlamlı bir fark rastlanmadı. Her iki grup arasında tedavinin, 3. ay, 6. ay ve 9. ayında atak sayısı, beta 2 agonist kullanım ihtiyacı, inhale steroid kullanan hasta sayısı, gece ve gündüz semptom sıklığı, egzersizle semptom varlığı, %FEV1, %PEF, FEV1/FVC, serum ALT ve AST düzeyi, periferik kanda eozinofil oranı parametreleri açısından istatistiksel bir fark saptanmadı. Ancak her 2 grupta da tedavi başlangıcı ile karşılaştırıldığında 3. 6. ve 9. ayda bu parametrelerde düzelme olduğu saptandı. Ayrıca her 2 grupta da tedavinin 9. ayında inhale steroid kullanan hasta sayısında belirgin azalma saptandı. Tedavinin kesilmesine neden olabilecek bir yan etkiye rastlanmadı.

S2

Kategori: Akciğer Sunum Tipi: Oral

EGE BÖLGESİNDE HABİTÜEL HORLAMA SIKLIĞI VE RİSK OLUŞTURAN ETKENLER

Özge Yılmaz, Günül Dinç*, Ayhan Söğüt, Şahin Aktulun*, Burak Aslan*, Metin Kocacan*, Betül Özdel*, Selime Özen*, Gökben Yashı*, Hasan Yüksel

Celal Bayar Üniversitesi Tıp Fakültesi, Pediatrik Alerji Bilim Dalı ve Solunum Birimi, Manisa, Türkiye
*Celal Bayar Üniversitesi Tıp Fakültesi, Halk Sağlığı Anabilim Dalı, Manisa, Türkiye

Giriş: Habitüel horlama, uyku ile ilişkili solunum bozukluklarının en hafif formu olmasına karşın büyümenin bozulması gibi komplikasyonlar ile ilişkilidir. Bu çalışmanın amacı, toplum temelli bir çalışma ile 17 yaş altı çocuklarda habitüel horlama prevalansının saptanması, risk etkenleri ve komplikasyonların belirlenmesidir.

Gereç ve Yöntem: Bu kesitsel çalışmanın evrenini Manisa'da 18 yaş altı çocuklar oluşturdu (n=97215). Küme örnekleme yöntemini kullanarak 18 yaş altı çocukları temsil edecek örnek seçildi (n=712). Seçilen çocukların altısı evde olmadığı ve 56 tanesi katılmayı reddettiği için analiz 650 çocuk (339 kız, 311 erkek) üzerinde yapıldı. Habitüel horlama sık ya da her zaman horlama şeklinde tariflendi.

Bulgular: Habitüel horlama prevalansı %4.9 olarak belirlendi. Güncel hışıltı öyküsü olan çocuklarda habitüel horlama riski olmayanlara göre 3.1 kat daha fazlaydı (p=0.006; OR: 3,11, %95 CI: 1,3-7,3). Son 12 ay içinde alerjik rinit bulguları olan çocuklarda habitüel horlama riski olmayanlara göre 3,1 kat yüksekti (p=0.002; OR: 3,11, %95 CI:1,5-6,6). Evre 3 hipertrofisi olan çocuklarda habitüel horlama sıklığı olmayanlara göre 22,5 kat artmış bulundu (p<0,001; OR:22,4, 95% CI:6,0-83,9). Apne ve huzursuz uyku gibi gece semptomları habitüel horlayanlarda horlamayanlara göre daha sık rapor edildi (sırası ile %28,1 vs %3,6; p<0,001; OR: 10,5, %95 CI: 4,3-25,6 ve %31,3 vs %14,7, p=0,01; OR:2,6, %95CI: 1,2-5,8). Yorgun uyanma habitüel horlayanlarda horlamayanlara göre daha sıkı (sırası ile 43,8% ve %12,2, p<0,001; OR: 5,6, %95 CI: 2,7-11,8).

Çıkarımlar: Güncel hışıltı, alerjik rinit ve tonsil hipertrofisi habitüel horlama için anlamlı risk etkenleri olduğundan bu hastalıklara sahip çocukların horlama açısından değerlendirilmesi önemlidir. Horlama, apne, zor nefes alma ve yorgun uyanma gibi yakınmalara neden olarak çocuğun gelişimini etkileyebilir.

S3

Kategori: Akciğer Sunum Tipi: Oral

ÇOCUKLARDA OBEZİTE İLE ASTIM KONTROLÜNÜN İLİŞKİSİ

Hasan Yüksel*, Özge Yılmaz, Arda Bozgül, Şebnem Kader, Ayhan Söğüt,

Celal Bayar Üniversitesi Tıp Fakültesi, Çocuk Sağlığı ve Hastalıkları Anabilim Dalı, Manisa, Türkiye
*Celal Bayar Üniversitesi Tıp Fakültesi, Pediatrik Allerji Bilim Dalı, Manisa, Türkiye

Giriş: Obezite ve astım arasındaki ilişki tartışmalıdır. Bu çalışmanın amacı, çocuklarda obezite ile semptomatoloji, alevlenmeler ve yaşam kalitesi temelli değerlendirilen astım kontrolü arasındaki ilişkinin değerlendirilmesidir.

Gereç ve Yöntem: Çalışmaya, astım tanısı alan 4 ile 14 yaş arasındaki çocuklar alındı. Son üç ay süresince olan astım alevlenme sayısı, nebulize bronkodilatör gereksinimi, hastaneye yatış sayısı, astım yakınmaları nedeni ile poliklinik ve acil servis başvuru sayısı gibi hastalık özellikleri ile beraber astım semptom skoru kaydedildi. Çalışma başlangıcında tüm çocuklara astım kontrol anketi (ACQ) uygulandı. Tüm çocukların vücut ağırlığı ve boyu ölçüldü. Vücut kitle indeksi 90 persentilin üzerinde olanlar obez olarak kabul edildi.

Bulgular: Obez olan ve olmayan gruplardaki çocukların yaş ortalamaları benzerdi (sırasıyla 8,1±2,6 ve 8,6±2,9, p=0,41). Her iki grubun astım özellikleri birbirinden anlamlı farklı değildi. Obez grupta astım semptom skoru 4,6±2,6 iken obez olmayan grupta 4,5±3,1 idi (p=0,73). Obez gruptaki çocukların ACQ puanı, obez olmayanlara göre anlamlı düşük bulundu (sırasıyla 1,2±0,9 ve 1,7±1,0, p=0,04). Ancak regresyon modelinde yaş ve cinsiyet için kontrol edildiğinde iki grubun ACQ puanları arasındaki fark kayboldu.

Çıkarımlar: Bu çalışmanın bulguları, obezitenin, yaş ve cinsiyet açısından kontrol edildiğinde, astım kontrolü ile anlamlı ilişkili olmadığını düşündürmektedir. Ancak iki hastalık arasındaki ilişkinin doğrudan değerlendirilebilmesi için prospektif çalışmalara gereksinim vardır.

S4

Kategori: Akciğer Sunum Tipi: Oral

HİŞİLTİLİ SÜT ÇOCUĞUNDA YÜKSEK DUYARLI C REAKTİF PROTÉİNİN TANI DEĞERİ VAR MIDIR?

Hilal Susam Şen*, İlknur Bostancı, Serap Özmen, Emine Dibek Mısırlıoğlu Pelin Zorlu

Dr. Sami Ulus Kadın Doğum, Çocuk Sağlığı ve Hastalıkları Eğitim ve Araştırma Hastanesi, Çocuk Sağlığı ve Hastalıkları Kliniği, *Çocuk Allerji ve Astım Kliniği, Ankara, Türkiye

Giriş: Hişilti, süt çocukluğu döneminde sık görülmektedir. 3 yaş altı çocuklarda tekrarlayan hişiltisli olan hastaların astım gelişimi açısından değerlendirilmesi önemlidir. Astımdaki inflamasyonu değerlendirmede kolay uygulanabilen, ulaşılabilen ve ucuz olan testlere ihtiyaç vardır. Çalışmamızın amacı tekrarlayan hişiltisli olan süt çocuklarında hs CRP'nin tanılma değerinin belirlenmesidir.

Gereç ve Yöntem: Çalışmaya Çocuk Allerji Kliniğine >3 hişilti atağı ile başvuran, yaş 6-36 ay arasında değişen 99 hasta ve Çocuk Polikliniğine başvuran 47 sağlıklı kontrol grubu dahil edildi. İki grubun serum hs CRP değerleri ölçüldü.

Bulgular: Hasta grubu hs CRP ortalaması 0,89±1,7 mg/dl (minimum: 0,01 mg/dl maksimum: 10 mg/dl), kontrol grubu ortalaması 0,12±1,3 mg/dl (minimum: 0,01 mg/dl maksimum: 0,08 mg/dl) idi (p:0,02). Hasta grubunun atakta veya stabil olmasına göre hs CRP değerleri karşılaştırıldığında; stabil grup ortalaması 0,83±1,8mg/dl (minimum: 0,01mg/dl maksimum: 10 mg/dl), ataktaki grup ortalaması 1,02±1,4 mg/dl (minimum: 0,01 mg/dl maksimum: 5,2 mg/dl) idi (p:0,015). Astım prediktif indeks kriterlerine göre gruplandırıldığında pozitif grup ortalaması 0,93±2,1 mg/dl (minimum: 0,01 mg/dl maksimum: 10 mg/dl), negatif grup ortalaması 0,5±0,9 mg/dl (minimum: 0,01 mg/dl maksimum: 4,6 mg/dl) idi ve iki grup arasında anlamlı farklılık saptanmadı (p:0,053). Hasta grubunun IgE değerleri ile hs CRP değerleri arasında pozitif korelasyon saptandı (p:0,003,r:0,348).

Çıkarımlar: Prediktif indeks kriterlerinden bağımsız olarak tekrarlayan hişiltisli olan süt çocuklarında ve atak varlığında hs CRP değerleri artmıştır. Hs CRP astımda hava yolu inflamasyonunun dolaylı bir göstergesi olarak kullanılabilir.

S5

Kategori: Akciğer Sunum Tipi: Oral

BRONŞİYAL ASTIMLI ÇOCUKLARDA ERİTROSİT İÇİ ÇİNKO DÜZEYLERİ

Ebru Arık Yılmaz*, Emine Dibek Mısırlıoğlu, İlknur Bostancı*, Serap Özmen*, Ülker Ertan,

Dr. Sami Ulus Kadın Doğum, Çocuk Sağlığı ve Hastalıkları Eğitim ve Araştırma Hastanesi, Çocuk Sağlığı ve Hastalıkları Kliniği, * Çocuk Allerji ve Astım Kliniği, Ankara, Türkiye

Giriş ve Amaç: Astım, çocukluk çağıının sık görülen kronik bir hastalıdır. Çinkonun solunum yolları epitelinde bulunması, antioksidan, antiapoptotik ve antiinflamatuvar özelliği astım patogenezi ve tedavisinde yeri olabileceğini düşündürmektedir. Astımlı çocuklarda çinko düzeyini incelemek, çinkonun astım şiddeti ve kontrolü üzerinde etkili olup olmadığını araştırmak amacıyla çalışma düzenlendi.

Gereç ve Yöntem: Ağustos 2009 ile Eylül 2009 tarihleri arasında hastanemiz Allerji polikliniğine başvuran Bronşiyal Astım tanılı 67 hasta ve 45 sağlıklı çocuk çalışmaya dahil edildi. Çinko düzeyi ölçümü için eritrosit içi çinko düzeyi ölçüm yöntemini kullanıldı.

Bulgular: Astım grubundaki hastaların 6'sında (%8,9), kontrol grubundaki çocukların 2'sinde (%4,4) çinko eksikliği saptandı (p=0,304). Gruplarının ortalama eritrosit içi çinko düzeyleri arasında fark saptanmadı (p=0,472). Astımlı grupta atopik olan hastaların eritrosit içi çinko düzeyleri, atopik olmayan hastalara göre anlamlı olarak daha yüksek bulundu (p=0,04). Hasta grubunda astım süresi, astım şiddeti, astım kontrol düzeyi ile eritrosit içi çinko düzeyleri arasında anlamlı bir ilişki saptanmadı (p=0,067, p=0,766, p=0,769).

Çıkarımlar: Bu çalışmada astımlı hastaların çinko eksikliği için bir risk faktörü oluşturmadığı görüldü. Öykü ve fizik muayenede çinko eksikliğini düşündürecek bir bulgu yoksa astımlı hasta grubunda çinko düzeyi bakılması ve çinko takviyesi gerekli değildir.

S6

Kategori: Diğer Sunum Tipi: Oral

MAĞDUR OLDUKLARI İDDİA EDİLEN ÇOCUK OLGULARININ ANALİZİ

Vefik Arıca, M. Mustafa Arslan*, Ebru Turhan**, Murat Tutanç, Cem Zeren*, Seçil Arıca,

Mustafa Kemal Üniversitesi Tıp Fakültesi, Çocuk Sağlığı ve Hastalıkları, *Adli Tıp, **Halk Sağlığı Anabilim Dalı, Merkez 1 Nolu Sağlık Ocağı, Aile Hekimliği, Ankara, Türkiye

Çocuklara karşı gösterilen şiddet, son yıllarda dünyada ve ülkemizde giderek önemi artan önemli halk sağlığı sorunlarından biri haline gelmiştir. Bu çalışmada şiddete maruz kalan çocuk olgularının demografik özellikleri ve uygulanan şiddet türünün genel bir analizi amaçlandı. Hatay Çocuk Şube Müdürlüğüne 2005-2008 yıllarında mağdur olarak gelen/getirilen çocuk olgularının retrospektif olarak kayıtları incelendi. Olguların yaş, cinsiyet ve maruz kaldıkları şiddet türüne göre değerlendirildi. 2005 yılında olgu sayısı 129 iken 2008 yılında %352,71 artış ile bu sayının 455'e ulaştığı gözlemlendi. Toplam 1411 olgunun 714'ü kız, 697'sinin erkek çocuk olgusu olduğu görüldü. Ancak 0-12 yaş grubunda erkek çocukların daha sık şiddete maruz kaldıkları ve en sık uygulanan şiddet türünün ise aile efradına kötü muamele ve darp olduğu tespit edildi. Kız çocuklar en çok cinsel şiddete ve zehirlenmeye(intihara teşebbüs) maruz kalırken, erkek çocuk olgularının daha çok darp ve yaralanmaya maruz kaldıkları saptandı. Özellikle kesici alet ile yaralanma 12y aş üstü erkek çocuklarda kız çocuklara göre daha yüksek olduğu görüldü. Bu çalışmada çocuklara uygulanan şiddet türünün yaş ve cinsiyete göre farklılık gösterdiği görüldü. Son yıllarda olgu sayısında gözlenen önemli oranlardaki bu artışta toplumdaki şiddetin artmasının yanı sıra çocuk polisinin, sosyal hizmet uzmanlarının ve sağlık personelinin duyarlılığı nedeniyle gizli kalmış şiddetin ortaya çıkarılmış olmasının da etkili olduğu kanaatindeyiz. Ayrıca resmi makamlarca bilinmeyen çocuğa yönelik ekonomik ve duygusal istismar olguları da eklendiğinde şiddet mağduru çocuk sayısı oranının çok daha yüksek olduğu görülmektedir. Çocukların şiddetten korunması, gelecekteki yetişkinlerin daha az şiddet uygulaması ile de ilişkili olduğundan çocuklara karşı şiddet üzerinde önemle durulması gereken bir konudur.

S7 Kategori: Diğer Sunum Tipi: Oral S8 Kategori: Diğer Sunum Tipi: Oral

GELİŞİMSEL SORUNLARI YA DA RİSKLERİ OLAN ÇOCUKLARIN EV ORTAMLARINDA YAŞLARINA UYGUN KİTAP VARLIĞI

Emine Bahar Bingöller Pekceci, H. İbrahim Yakut*, Bahattin Tunç**

Ankara Çocuk Sağlığı ve Hastalıkları Hematoloji-Onkoloji Eğitim ve Araştırma Hastanesi Gelişimsel Pediatri Ünitesi, *Çocuk Kliniği, **Çocuk Hematoloji Kliniği, Ankara, Türkiye

Giriş: Erken çocukluk döneminde serebral palsy, yaygın gelişimsel bozukluk, işitme engeli gibi gelişimsel sorunları ya da prematürite, uyaran eksikliği, annede depresyon gibi riskleri olan çocukların tedavilerinde gelişimin desteklenmesi için uygun uyaranların kullanılması önemlidir. Bu uyaranlar içinde 4 aydan sonra bebeklerle birlikte yaşlarına uygun kitapların bakılmaya-okunmaya başlanması da yer almaktadır. Çalışmamızda, gelişimsel pediatri ünitesinde izlenen gelişimsel sorunları-riskleri olan hastaların evlerinde uyaran amacıyla kullanılabilir yaşlarına uygun kitapların olup olmadığı ve bu durumu etkileyen nedenler araştırılmıştır.

Gereç ve Yöntem: Ünitimizde izlenen hastaların gelişimsel değerlendirilmelerinde, yaşlarına uygun kitaplar gösterilmiş, karşılıklı kitap bakma- okuma yöntemleri için aileye model olunmuştur. Ailelerin evlerinde buna benzer kitapların varlığı ve varsa önerilen şekilde okuma fırsatlarının olup olmadığı sorulmuştur. Ailelere uyaran olarak kitapları kullanmaları önerilmiş, kontrole geldiklerinde kitaplara ulaşılıp ulaşamadıkları sorulmuştur.

Bulgular: Çalışmamıza yaş ortancası 17 (5-76 ay) olan 150 hasta alınmıştır. Bunların %57'si erkekti. Annelerin %42'sinin yaşı 25 ve altında, %77'sinin eğitim düzeyi 8 yıldan azdı. Hastaların % 52'si prematürite ve buna bağlı riskler nedeniyle izlenmekteydi. Hastaların yalnızca % 13'ünün evinde yaşına uygun kitap bulunduğu saptanmış olup bunun annenin yaşı ve eğitim düzeyi ile ilişkisi istatistiksel olarak anlamlıydı. Kontrollerde ailelerin çoğunun kitap alamadıkları saptanmıştır.

Çıkarımlar: Sonuç olarak izlemdeki hastalarımızın evlerinde yaşlarına uygun kitap bulunmaması uyaran eksikliğini desteklemekte ve tedavilerini olumsuz yönde etkilenmektedir. Günümüzde sağlam çocuk izlemlerinde, gelişimin değerlendirilmesi ve desteklenmesi için kitap verilmesini ve aileye model olunmasını öneren erken çocukluk dönemi destek programları olduğu gibi, gelişimsel sorunu olan çocuklar için de kitapların önemini vurgulayan ve kitaplara ulaşmalarını sağlayacak yöntemlerin geliştirilmesi gerektiğini düşünmekteyiz.

ATOPIK EGZEMALİ ÇOCUKLARDA ATOPI YAMA TESTİ İLE GIDA KATKI MADDELERİNE KARŞI DUYARLILIĞIN ARAŞTIRILMASI

Gönül Çatlı, İknur Bostancı, Emine Dibek Mısırlıoğlu*, Serap Özmen*, Ülker Ertan*

Dr. Sami Ulus Kadın Doğum, Çocuk Sağlığı ve Hastalıkları Eğitim ve Araştırma Hastanesi, Çocuk Sağlığı ve Hastalıkları Kliniği, *Çocuk Allerji ve Astım Kliniği, Ankara, Türkiye

Giriş: Atopik egzema çocukluk çağının en sık görülen, oldukça kaşıntılı, kronik tekrarlayıcı inflamatuvar deri hastalığıdır. Atopi yama testi, atopik egzema gibi geç tip alerjik reaksiyonlar neticesinde meydana gelen hastalıklarda tanı için kullanılan testlerdendir. Bu çalışmanın amacı, atopik egzemalı çocuklarda atopi yama testi ile gıda katkı maddelerine karşı duyarlılığı araştırmaktır.

Gereç ve Yöntem: Çalışmaya yaşları 8 ay ile 165 ay arasında değişen (ortancası 44,5 ay) 34 atopik egzemalı hasta ve yaşları 24 ay ile 132 ay arasında değişen (ortancası 66 ay) 33 sağlıklı çocuk alındı. Prik yöntemi ile deri testi uygulandı. Atopi yama testi gıda katkı maddeleri serisi (karmin, aspartam, benzoik asit, cochineal kırmızısı, eritrosin, patent mavisi, pektin, kinolin sarısı, sorbik asit, sodyum glutamat, sodyum disülfid, sodyum nitrit, sodyum alginat, tartrazin ve peru balsamı) kullanılarak hastaların lezyonsuz sırt cildine uygulandı.

Bulgular: Çalışmamıza katılan çocukların %95,5'inin her gün ortalama dört (en az bir - en fazla dokuz) çeşit katkı maddeli abur cubur gıda tükettiği tespit edildi. Hasta grubunda jelibon ve salam-sosis-sucuk tüketimi, kontrol grubunda ise gazlı içecek tüketimi diğer gruba göre fazlaydı (p=0,045, p=0,042). Hasta grubundaki 34 hastanın 17'sinde (%50) alerji deri testinde duyarlılık saptandı. Hasta grubundaki 34 hastanın 14'ünde (%41,2), kontrol grubundaki 33 çocuğun 5'inde (%15,2) atopi yama testinde gıda katkı maddelerine karşı duyarlılık vardı (p=0,036). Karmine karşı duyarlılık kontrol grubuna göre fazla bulundu (p=0,025).

Çıkarımlar: Atopik egzemalı hastalarda atopi yama testi ile karmine karşı duyarlılık saptandı. Bu konuda yapılacak daha geniş kapsamlı çalışmalar gıda katkı maddelerinin atopik egzema gelişimindeki rolünü ortaya koymakta yararlı olacaktır.

S9 Kategori: Enfeksiyon Hastalıkları Tipi: Oral S10 Kategori: Enfeksiyon Hastalıkları Tipi: Oral

2009 YILININ KIŞ MEVSİMİNDE İNFLUENZA TANISI ALAN PEDIATRİK OLGULARIN DEĞERLENDİRİLMESİ

Nuri Bayram, Murat anıl, Ayşe anıl, Mehmet Helvacı, Cefa Nil Arslan, Müge Narttürk, Görkem Astarcioglu

Tepecik Eğitim ve Araştırma Hastanesi, Çocuk Enfeksiyon Hastalıkları Kliniği, İzmir, Türkiye

Giriş: Bu çalışmada influenza tanısı alan çocuk olguların klinik ve laboratuvar bulgularının değerlendirilmesi amaçlanmıştır.

Gereç ve Yöntem: Tepecik Eğitim ve Araştırma Hastanesi Çocuk Sağlığı ve Hastalıkları Klinikleri'ne solunum yolu ve/veya yüksek ateş yakınmasıyla başvuran, influenza olduğu düşünülen ve hastaneye yatırılan çocuk olgular ileriye dönük olarak incelenmiştir. Tüm olguların başvuru anında alınan boğaz ve nazal sürüntü örneklerinden PCR yöntemi ile influenza antijeni çalışılmıştır. İnfluenza tanısı alan ve almayan olguların başvuru anındaki klinik ve laboratuvar parametreleri karşılaştırılmıştır. İstatistiksel analizde ki-kare ve student-t testleri kullanılmış olup p<0,05 anlamlı kabul edilmiştir.

Bulgular: Değerlendirmeye alınan toplam 86 olgunun (ortalama yaş 65,7±59,7 ay; 51 erkek) 48'i (%55,8) influenza tanısı almıştır. Toplam 4 olgu yoğun bakım şartlarında izlenmiş olup (2'si influenza olgusu) influenza tanılı 1 olgu kaybedilmiştir. İnfluenza grubunun yaş ortalamasının diğer gruba göre daha düşük olduğu belirlenmiştir (p<0,05). Başvuru anındaki iki grubun fizik bakı bulguları arasında anlamlı fark saptanmamıştır (p>0,05). İnfluenza grubunda alta yatan kronik hastalık oranının daha yüksek olduğu görülmüştür (p<0,05). İnfluenza olmayan grupta hemogloblin, lökosit ve trombosit değerlerinin daha düşük olduğu (p<0,05) saptanmasına rağmen CRP değerleri arasındaki fark anlamlı değildir (p>0,05).

Çıkarımlar: İnfluenza daha küçük yaş grubunu ve tıbbi olarak daha riskli grubu etkilemiştir. Başvuru anındaki klinik bulgular influenza tanısını koymada yardımcı değildir.

ÇOCUKLARDA ÜST VE ALT SOLUNUM YOLU ENFEKSİYONLARINDA EXPİRATUAR KARBON MONOKSİT DÜZEYİ DEĞİŞİMLERİ

Metin Uysalol, Levent Mutlu*, Gamze Varol**, Erkut Karasu

Namık Kemal Üniversitesi, Çocuk Sağlığı ve Hastalıkları, *Göğüs Hastalıkları, **Halk Sağlığı Anabilim Dalı, Tekirdağ, Türkiye

Giriş: Çocuklarda en sık görülen enfeksiyon hastalıklarından olan üst ve alt solunum yolu enfeksiyonlarının (ÜSYE ve ASYE) etiopatogenezinde inflamasyon önemli rol oynamaktadır. Son yıllarda solunum yollarındaki inflamasyonun takibinde invazif girişimlere alternatif olarak ekspirasyon havasının değerlendirilmesi de araştırılmaktadır. Çalışmamızda solunum yollarının enfeksiyonları gibi inflamatuvar durumlarda ekspirasyon havasındaki CO düzeyi değişimlerini araştırmak amaçlanmıştır.

Gereç ve Yöntem: Aralık 2009-Şubat 2010 arasında Namık Kemal Üniversitesi (NKU) Araştırma ve Uygulama Hastanesi Çocuk Sağlığı ve Hastalıkları AD polikliniğine başvuran hastalardan 10'ar kişilik ÜSYE, ASYE ve kontrol grubu oluşturuldu. Hastalara amoksisilin-klavunat tedavisi başlandı. İki hafta sonra hastaların muayeneleri, laboratuvar incelemeleri ve eCO ölçümleri tekrarlandı. Ekspiratuvar CO düzeyleri Bedfont EC50 analizler ile ölçüldü.

Bulgular: Tedavi öncesinde kontrol grubunun ASYE ve ÜSYE eCO düzeyleri arasında anlamlı fark bulundu (p<0,0001). ASYE ve ÜSYE grubunun kendi aralarında tedavi öncesi eCO düzeyleri arasında anlamlı fark yoktu (p>0,05). Grupların tedavi ve öncesi ve sonrası karşılaştırmalarında, ASYE ve ÜSYE grubunda tedavi öncesi ve sonrası eCO değeri arasında anlamlı fark bulundu (p<0,01). Her iki grupta da tedavi öncesi eCO düzeyi yüksekti.

Çıkarımlar: ÜSYE ve ASYE sonucu oluşan inflamatuvar süreçte solunumla dışarı atılan havadaki CO'nin ölçümü ile değerlendirilebilir. Çalışmamızda ÜSYE ve ASYE olan çocuklarda, eCO değerleri kontrol grubuna göre anlamlı olarak yüksek bulunmuştur. Bu hastalarda tedavi sonrasında eCO değerlerinin düştüğü saptanmıştır. Yükselmis eCO seviyeleri solunum yollarının akut enfeksiyonları için erken uyarıcı belirteç olabilir. İnvazif olmayan bu yöntem ile ölçümlerin tekrarlanması inflamasyonun gidışatının değerlendirilmesinde, dolayısıyla enfeksiyonun tedavisinin takibinde kullanılabilir. Halen devam etmekte olan çalışmamızın tamamlanması ile daha net sonuçlar elde edilecektir.

S11 Kategori: Enfeksiyon Hastalıkları Tipi: Oral

LENFADENOPATİ AYIRICI TANISINDA AZ BİLİLEN BİR ZOONOZ: OROFARENGEAL TULAREMİ

Hakan Salman, Yasemin Demirkol, *Metehan Özen, **Ali Ayata

Süleyman Demirel Üniversitesi Tıp Fakültesi, Pediatri Anabilim Dalı, *Pediatrik Enfeksiyon Hastalıkları, **Pediatrik Onkoloji Bilim Dalı, Isparta, Türkiye

Giriş: Tularemi, kemiriciler başta olmak üzere hayvanların bir patojeni olup, bazen insanlara da bulaşarak değişik klinik tablolara yol açabilen Francisella tularensis isimli mikroorganizmanın etken olduğu zoonotik bir hastalıktır. Bu yazıda servikal lenfadenopati ile başvuran orofarengeal tularemi ili olgu sunulmuştur. Dokuz ve 11 yaşında iki kız olgu boyunda şişlik nedeniyle başvurdu. İlk olguya iki ay önce ateş, boğaz ağrısı ve boyunda şişlik nedeniyle kriptomik tonsillit tanısı konularak oral amoksisilin klavulanik asit başlandı, şikayetlerinin devam etmesi üzerine Penisilin G, sonrasında da ampisilin sulbaktam intravenöz (IV) olarak uygulandı öğrenildi. Fizik muayenesinde sol servikal bölgede 4x5 cm boyutlarında palpasyonla sert olarak algılanan lenfadenopatisi mevcuttu. WBC:18500/mm³, CRP: 62 mg/L, eritrosit sedimentasyon hızı (ESH): 17 mm/saat idi. İkinci olgunun aynı dönemde ateş, boğaz ağrısı ve boyunda şişlik şikayetinin başladığı, kriptomik tonsillit tanısıyla içeriği bilinmeyen oral antibiyotik tedavisi aldığı öğrenildi. Fizik muayenesinde tonsiller hiperemik, hipertrofik, sol servikal bölgede en büyüğü 3x1 cm boyutunda algılanan konglomere yapıda lenfadenopatisi mevcuttu. WBC: 10700/mm³, CRP: 293 mg/L, ESH: 37 mm/saat olup, EBV, CMV ve toksoplazma serolojisi negatif bulundu. PA akciğer grafisinde özellik yoktu ve PPD: 4 mm ölçüldü. Eksizyonel lenf nodu biyopsileri "granülatöz enflamasyon" olarak rapor edilen olguların Francisella tularensis mikroaglutinasyon sonuçları pozitif olarak saptandı. Bu esnada aynı köyde dört kişide daha benzer şikayetlerin olduğu öğrenildi. Her iki olguya da 30 mg/kg/gün dozunda streptomisin intramusküler (IM) olarak başlandı ve 10 gün sonra lenfadenopatilerinde belirgin küçülme saptandı. Lenfadenopati ile başvuran, antibiyotik tedavisine cevap vermeyen ve çevrede benzer vakaların da bulunduğu durumlarda, orofarengeal tularemi de düşünülmeli ve mutlaka etiyolojik kaynak araştırması da yapılmalıdır.

S12 Kategori: Enfeksiyon Hastalıkları Tipi: Oral

ATEŞ, ANEMİ VE SPLENOMEGALİNİN NADİR BİR NEDENİ: VİSSERAL LEİŞMANİYAZİS

Yasemin Demirkol, Hakan Salman, *Metehan Özen, **Duran Canatan

Süleyman Demirel Üniversitesi Tıp Fakültesi, Pediatri Anabilim Dalı, *Pediatrik Enfeksiyon Hastalıkları, **Pediatrik Hematoloji, Bilim Dalı, Isparta, Türkiye

Giriş: Visseral leishmaniyazis, Leishmania Donovanii, L. Infantum, L. Chagasi etkenleri ile oluşan, retikuloendotelial sistemi tutan ve çocuklarda nadir olarak görülen parazitik enfeksiyondur. Bu olguda, Süleyman Demirel Üniversitesi Tıp Fakültesi Hastanesi'ne düşmeyen ateş, bisitopeni (anemi, lökopeni) ve splenomegali nedeniyle sevk edilen 2 yaş 7 aylık kız hasta sunulmuştur. Olgu viral enfeksiyon ve tetiklediği bisitopeni ön tanılarıyla pediatrik enfeksiyon servisiyle yatırıldı. Kan testlerinde hemogloblin: 6,9 g/dL, WBC: 3.800/ml, trombosit sayısı: 176.000/mL, sedimentasyon: 31 mm/h, CRP: 64,2 mg/L olarak bulundu. Brucella tüp aglütinasyonu negatif, Grubel-Widal reaksiyonu negatif, EBV, CMV, parvovirüs ve hepatit serolojileri negatif bulundu. Takiplerinde ateşleri devam eden, klinik düzelme olmayan hastaya sefotaksim tedavisi başlandı. Tedaviye rağmen ateşi ve bisitopenisi devam eden hastaya visseral leishmaniyazis ön tanısıyla yapılan kemik iliği aspirasyonunda leşmanya amastigotlarına rastlanmadı. Kan kültüründe Acinetobacter baumani üremesi üzerine sefotaksim tedavisi kesilip, imipenem ve amikasin tedavisi başlandı. Takiplerinde ateş yüksekliği devam eden bisitopenisi derinleşen ve hepatosplenomegalisinde artış olan olgunun visseral leşmaniyazis yönünden tekrar değerlendirilmesine karar verildi. Tekrarlanan kemik iliği aspirasyonunda leşmanya amastigotlarına rastlanmadı, hipereozinofili saptandı. Klinik olarak leşmaniyazis düşünülerek başlanan lipozomal amfoterisin B tedavisi ile klinik ve laboratuvar bulgularında hızlı bir iyileşme sağlandı. Daha sonra olgudan gönderilen leşmaniyazis IFAT: 1/512 ve leşmaniyazis PCR pozitif saptandı. Çocuklarda nadir görülen visseral leşmaniyaziste kemik iliği değerlendirmesi tanıda her zaman yardımcı olmamaktadır. IFAT ve leşmaniyazis PCR tanısı destekleyebilmektedir. Leşmaniyazisten şüphelenilen durumlarda kemik iliği aspirasyonu tanısı desteklemese de klinik olarak leşmaniyazis düşünüldüğünde tedavi başlanabilir.

S13 Kategori: Gastroenteroloji, Hepatoloji ve Beslenme Tipi: Oral

YAĞLI KARACİĞER HASTALIĞI OLAN OBEZ ÇOCUKLARDA DİYET-EGZERSİZ, METFORMİN VE VİTAMİN E TEDAVİLERİNİ HSCRP, TNF ALFA VE ADİPONEKTİN DÜZEYLERİ İLE KARŞILAŞTIRMA

Aslıhan Boyacı, Mustafa Akçam, Bumin Nuri Dündar*, Selçuk Kaya**, Senem Uysal***, Mert Köroğlu***

Süleyman Demirel Üniversitesi Tıp Fakültesi, Pediatri gastroenteroloji, Hepatoloji ve Beslenme, *Pediatrik Endokrinoloji, **Mikrobiyoloji, ***Radyoloji Anabilim Dalı, Isparta, Türkiye

Amaç: NAFLD, obezitenin artışına paralel olarak giderek artış göstermektedir. Patogenez net olmamakla birlikte tedavi yaklaşımı konusunda da fikir birliği yoktur. Bu çalışmada, ultrasonografi ile NAFLD tespit edilen obez çocuklarda 3 farklı tedavi rejiminin klinik ve ultrasonografik değerlendirmesi yapılarak, hsCRP, TNF-alfa ve adiponektin düzeyleri yönünden karşılaştırılması amaçlanmıştır.

Gereç ve Yöntem: İlköğretim ve lisede öğrenim gören 5716 öğrenciden VKİ ≥ 85 olan 1338 çocuğun 169'u NAFLD açısından ultrasonografik olarak Hamaguchi ve ark.'nın tanımladığı skorlamaya göre değerlendirildi. NAFLD tespit edilen 84 olgunun 67 tanesi çalışmaya katılmayı kabul etti. Olgular 3 gruba ayrıldı. Grup 1: diyet-egzersiz, grup 2: Diyet-egzersiz+metformin, grup 3: Diyet-egzersiz+vitamin E. NAFLD'si olan ve olmayan olguların serum hsCRP, TNF-alfa ve adiponektin düzeyleri ve tedavi alan NAFLD'li olan olguların tedavinin başında ve sonunda klinik ve ultrasonografik bulguları, insülin dirençleri, serum hsCRP, TNF-alfa ve adiponektin düzeyleri karşılaştırıldı.

Bulgular: NAFLD'si olan ve olmayan obezlerin hsCRP ve TNF-alfa düzeyleri karşılaştırıldığı arada fark bulunmazken, adiponektin yönünden NAFLD olanlarda anlamlı olarak düşüktü. Grup 2 ve 3'de tedavi sonrasında NAFLD skorlarında anlamlı düzelme oldu. Grup 3'de insülin direnci anlamlı olarak geriledi. Grup 2'de trigliserid düzeylerin ve insülin dirençleri anlamlı olarak geriledi. Her üç grupta da hsCRP ve TNF-alfa düzeylerinde rakamsal olarak düşme, adiponektin düzeyinde yükselme belirlenirken, istatistiksel olarak anlamlı değildi.

Çıkarımlar: Bulgularımız NAFLD'nin etyolojisinde adiponektinin önemli bir rolü olduğunu düşündürmektedir. Tedavisinde diyet ve egzersiz yaklaşımı her zaman yeterli görülmemektedir. Egzersiz ve diyet yaklaşımına ek olarak metformin tedavisi insülin direnci başta olmak üzere klinik ve laboratuvar olarak vitamin E tedavisinden daha etkili görülmektedir.

S14 Kategori: Gastroenteroloji, Hepatoloji ve Beslenme Tipi: Oral

ÇOCUKLUK ÇAĞINDA REKTAL KANAMA NEDENİ OLAN CERRAHİ HASTALIKLAR

Ali Sayan, Ahmet Arıkan, Hasan Turan, Mehmet Can, Ümit Bayol*

Tepecik Eğitim ve Araştırma Hastanesi, Çocuk Cerrahisi Kliniği, *Patoloji Laboratuvarı, İzmir, Türkiye

Giriş: Belirtileri arasında rektal kanama bulunan invaginasyon, Meckel divertikülü ve soliter rektal polip gibi cerrahi hastalıkların çocukluk çağındaki diğer klinik özellikleri ile cerrahi sağaltımlarının vurgulanması amaçlanmıştır.

Gereç ve Yöntem: Kliniğimizde sağaltılan Ocak 1995 ile Ocak 2010 arasındaki invaginasyon ve Meckel divertikülü; Ocak 1999 ile Ocak 2010 arasındaki soliter rektal polip tanımlı hastalar geriye dönük olarak değerlendirilmiştir. Meckel divertikülü, invaginasyon tanısı için direkt karın grafisi, karın ultrasonografisi (USG), baryumlu kolon grafisi, bilgisayarlı karın tomografisi ve sintigrafi çekirilmiş; ancak yeterli olduğundan polip tanısı için yalnızca fizik bakı ve rektal tuşe yapılmıştır.

Bulgular: İnvaginasyon tanımlı 132 erkek 77 kız hastada en önemli klinik belirtiler karın ağrısı ve çilek jölesi şeklinde rektal kanamadır. Tanı sonrası acil ameliyatta hastaların %85'ine elle reduksiyon uygulanmıştır. İnvaginasyon nedeni genellikle bulunamamasına rağmen lenf bezleri, lenfoma, polip, ameboma gibi kitleler etken olarak belirlenmiştir. Meckel divertikülü tanımlı 55 erkek, 27 kız hastada ektopik mukoza veya divertikül saptanan 43 hastada rektal kanama görülmüştür. Divertiküllü ileum rezeksiyonu ve anastomoz sağaltım için yeterlidir. Rektal tuşe ile polip saptanan 107 erkek, 66 kız hastanın 145'inde juvenil polip belirlenmiştir.

Çıkarımlar: Rektal kanama belirlenen olgularda anamnez ve fizik bakı ile tanı konulabilir. Rektal poliplerin tanısında rektal tuşe yeterlidir. Rektal kanamaya ek olarak akut batın tablosu, çocuğun yaşı uygunsa ve çilek jölesi şeklinde gaita çıkışı varsa invaginasyon düşünülmelidir. Ağrısız parlak kırmızı kanamada Meckel divertikülü anımsanmalı ve ileri inceleme yapılmalıdır. Bu çalışmada 1. basamak hekimlik pratiğinde sık görülen rektal kanamaların anamnez, fizik bakı ile cerrahi nedenlerin ortaya konulup ileri açınama ve sağaltım için yönlendirilebileceğini düşünmekteyiz.

S15 Kategori: Gastroenteroloji, Hepatoloji ve Beslenme Tipi: Oral

**ÇOCUKLUK ÇAĞI APANDİSİTLERİNDE
KLİNİK ÖZELLİKLER**

Hasan Turan, Ali Sayan, Ahmet Arkan, Mehmet Can, Ümit Bayol*

Tepecik Eğitim ve Araştırma Hastanesi, Çocuk Cerrahisi Kliniği, *Patoloji Laboratuvarı, İzmir, Türkiye

Giriş: Çocuklarda karın ağrısının sık nedenlerinden olan apandisit, klinik özelliklerinin vurgulanması amaçlanmıştır.**Gereç ve Yöntem:** Kliniğimizde, Ocak 1995 ile Ocak 2010 arasında apandisit tanısı ile opere edilen 2481 olgunun (732 kız, 1749 erkek) kayıtları geriye dönük olarak incelenmiştir.**Bulgular:** Hastalarımızın en önemli belirtileri karın ağrısı, kusma, iştahsızlık olsa da bazen solunum yolu enfeksiyonu ve akut gastroenterit bulgularının belirgin olduğu görülmüştür. Okul öncesi apandisitlerde perforasyon oranının (%49,11) okul çağı apandisitlere göre belirgin olarak daha fazla olduğu saptanmıştır (%34,73). Yakınmaların süresi ile perforasyonun doğru orantılı olduğu belirlenmiştir. Tanıda direkt karın grafisi, tam kan ve tam idrar incelemeleri istenmiş; şüpheli olgularda batin ultrasonografisi (USG) yapılmıştır.**Çıkanmlar:** Çocukluk döneminde çok sık görülen karın ağrısı; karın içi ve karın dışı rahatsızlıklardan kaynaklanan bir belirtidir ve %10-15'i cerrahi nedenlidir. Cerrahi girişim gerektiren patolojilerin başında gelen apandisit, yenidoğan dahil her yaş grubunda ortaya çıkabilir. Çocukluk çağında erken perforasyon eğilimi apandisit duvarının daha ince olmasına ve lümenin çekuma huni şeklinde açılmasına bağlanabilir. Okul öncesi çocuklarda apandisit tanısında laboratuvarın yeri sınırlıdır. Apandisit perforasyonunu azaltan en önemli faktör hastalığın erken tanınmasıdır. Tanıda gecikme ile gelişebilecek perforasyonun, morbidite ve mortaliteyi artıracakları unutulmamalıdır. Ayrıca özellikle okul öncesi çocuklarda apandisit çoğunlukla atipik bir tablo oluşturabileceği ve alışılmış tanı yöntemleri ile tanının çok zor olduğu her zaman hatırlanmalıdır.

S16 Kategori: Gastroenteroloji, Hepatoloji ve Beslenme Tipi: Oral

**GASTROÖSOFAGEAL REFLÜLÜ ÇOCUKLARDA
GASTRİK MYOELEKTRİK AKTİVİTENİN
ELEKTROGASTROGRAFI İLE DEĞERLENDİRİLMESİ**

E. Mahir Gülcan, Pınar Ergenekon*, Didem Güçlü**, Coşkun Saf, Ayça Vitrinel

Yeditepe Üniversitesi Tıp Fakültesi, Çocuk Gastroenteroloji, Hepatoloji ve Beslenme, *Çocuk Sağlığı ve Hastalıkları Bilim Dalı, ** Çocuk Kliniği (3), İstanbul, Türkiye

Giriş: Elektrogastrografi (EGG), noninvaziv olarak karın cildine yerleştirilen yüzeyel elektrotlar aracılığı ile gastrik myoelektrik aktivite (GMA) değerlendirmesini sağlayan inceleme yöntemidir. Myoelektrik aktivitenin gastrik kontraksiyonlar ile paralel seyrettiği bilinmektedir. Mide motilite bozukluklarının değerlendirilmesinde kullanılmakla birlikte çalışmaların sonuçları günümüzde halen çelişkili olup gastroözofageal reflü (GER) tanımlı çocuklarda veri çok azdır. Bu çalışmada GER'li çocuklarda GMA'nin EGG ile değerlendirilmesi ve olası değişikliklerin belirlenmesi amaçlanmıştır.**Gereç ve Yöntem:** Çalışmaya Çocuk Gastroenteroloji, Hepatoloji ve Beslenme Bilim Dalı'na başvuran ve 24 saatlik pH monitorizasyonu ile GER tanısı alan 33 hasta ile gastrointestinal hastalığı olmayan sağlıklı çocuk kontrol grubu olarak çalışmaya alındı. Tüm olgulara EGG çalışması yapıp cihazın özel yazılımı ile bilgisayarda EGG'nin hakim frekans, hakim güç, hakim frekans kararsızlık katsayısı, hakim güç kararsızlık katsayısı, hakim frekans dağılımı (% normo-, bradi- ve taşigatri) yemek öncesi ve sonrası değerleri ile güç oranı parametreleri hesaplandı. Bu değerlerin kıyaslaması GER ve kontrol grupları ile GER'li hastaların yemek öncesi ve sonrası yapıldı.**Bulgular:** Sağlıklı kontrol ve GER'li çocuklar arasında hakim frekans, hakim güç, hakim frekans kararsızlık katsayısı, hakim güç kararsızlık katsayısı, hakim frekans dağılımı (% normo-, bradi- ve taşigatri) yemek öncesi ve sonrası değerleri arasında istatistiksel açıdan anlamlı bir fark saptanmadı (p>0,05). Aynı parametreler değerlendirildiğinde GER grubunun açlık ve tokluk parametreleri arasındaki farklar da istatistiksel açıdan anlamlı değildi (p>0,05).**Çıkanmlar:** Çalışmamızın sonucunda GER'nün çocuklarda EGG ile değerlendirilen gastrik myoelektrik aktivite değerlerinde değişiklik yaratmadığı, yine bu hastalarda beslenme sonrası bu değerlerin değişmediği sonucuna varıldı.

S17 Kategori: Gastroenteroloji, Hepatoloji ve Beslenme Tipi: Oral

**TİP 1 DİYABETLİ ÇOCUK VE ADÖLESLERİNDE
ÇÖLYAK HASTALIĞI SIKLIĞI**

Yaşar Doğan, Yaşar Şen*

Fırat Üniversitesi Tıp Fakültesi, Çocuk Sağlığı ve Hastalıkları Anabilim Dalı, Çocuk Gastroenteroloji, *Çocuk Endokrinoloji Bilim Dalı, Elazığ, Türkiye

Giriş: Tip 1 diyabetli çocuklar arasında Çölyak hastalığı sıklığı %5 veya daha yüksek sıklıkta bildirilmiştir. Diyabet tanısı konulduğunda çölyak hastalığının tipik klinik belirtileri ve antikor pozitifliği bulunmadığı için çölyak tanısı gözden kaçmaktadır. Çalışmanın amacı tip 1 diyabetli çocuk ve adölesanlarda çölyak hastalığı sıklığını, klinik ve laboratuvar özelliklerini ortaya koymak amacıyla yapıldı. Daha önce Tip 1 diyabet tanısı alan 111 olgunun Dokütransglutaminaz IgA (tTG IgA) ve serum total IgA düzeyleri çalışıldı. tTG IgA pozitifliği saptanan olgulara duodenum biyopsisi yapıldı. Duodenum biyopsisi çölyak ile uyumlu olan ve mukozaya atrofiyi yapan diğer nedenler dışlandıktan sonra bu olgulara çölyak hastalığı tanısı konuldu. Tip 1 diyabetli 111 olgunun 8'inde (%7,2) tTG IgA pozitifliği saptandı. Bu olguların 4'ü kız, 4'ü erkek idi. Olguların tümüne ince barsak biyopsisi yapıldı. Biyopsi yapılan tüm olguların ince barsak biyopsi bulguları çölyak hastalığı ile uyumlu bulunduğu için hastalara glutensiz diyet başlandı. Çölyaklı olguların ALT ve AST düzeyleri daha yüksek olmakla birlikte istatistiksel olarak anlamlı değildi, Ayrıca çölyaklı olguların VKI, boy Z skorları ve HbA1c değerleri daha düşüktü. Sonuç olarak diğer çalışmalara benzer şekilde bölgemizde de tip 1 diyabetli çocuklar arasında çölyak hastalığı sık görülmektedir. Bu nedenle diyabet tanısı konulduğundan itibaren diyabetli hastaların tümü rutin olarak çölyak hastalığı açısından taranmalıdır.

S18 Kategori: Gastroenteroloji, Hepatoloji ve Beslenme Tipi: Oral

**ÇÖLYAK HASTALIĞI TANISI İLE İZLENEN
OLGULARIN BİRİNCİ DERECE YAKINLARINDA
ÇÖLYAK HASTALIĞI SIKLIĞININ BELİRLENMESİ:
ÖN ÇALIŞMA SONUÇLARI**

Yaşar Doğan, Serap Yıldırım, İbrahim Hanifi Özeran*, Bilal Üstündağ**

Fırat Üniversitesi Tıp Fakültesi, Çocuk Sağlığı ve Hastalıkları Anabilim Dalı, Çocuk Gastroenteroloji Bilim Dalı, *Patoloji, **Tıbbi Biyokimya Anabilim Dalı, Elazığ, Türkiye

Giriş: Çölyak hastalığı (ÇH), glutene duyarlı otoimmün bir enteropati olup, otoimmün mekanizmaların rol oynadığı pek çok klinik bozuklukla seyredebilir. Hastalığın görülme sıklığı bölgeden bölgeye değişmekle birlikte %1 ile %0,1 arasında değişmektedir. Monozygotik ikizlerde ve birinci derece akrabalar arasında hastalığın görme sıklığı 10 kat artabilmektedir. Çalışmamızın amacı kliniğimizde ÇH tanısı ile izlenen olguların birinci derece akrabalarında ÇH görülme sıklığını prospektif olarak belirlemektir. Ocak 2006-Nisan 2010 tarihleri arasında, ÇH tanısı almış olguların dosyaları incelendi. Olguların dosyalarından alınan adres ve telefon bilgileri yolu ile ailelere ulaşıldı. Çalışma amaçlı olarak aile bireylerinden Doku transglutaminaz Ig A ve serum total IgA düzeylerine bakmak için 5 cc kan örneği alındı. Alınan kan örneklerinin serumları ayrıldıktan sonra uygun ortamda saklandı. Bu kan örneklerinden tTG IgA pozitifliği saptanan olgulara tanı amaçlı ince barsak biyopsisi planlandı. İnce barsak biyopsi bulguları ÇH ile uyumlu olan olgular hasta olarak kabul edilecek. Çölyak hastalığı tanısı almış olan 193 olgunun (114 K/79 E) birinci derece akrabalarına ulaşıldı. Birinci derece akrabaları olan olguların 480'inden serum kan örnekleri alındı. Bu 480 kişinin 48'inde (%10) tTG Ig A pozitifliği saptandı. tTG IgA pozitifliği saptanan olguların 36'sı kardeş, 6'sı baba, 5'i anne ve biri ise çölyaklı bir hastanın kızı idi. Sonuç olarak ince barsak biyopsi sonuçları ile birlikte planlanan çalışmanın sonuçları henüz tamamlanmamış olsa bile %10 oranında tTG IgA pozitifliğinin saptanması oldukça yüksek bir oran olarak görülmektedir. Bu sonuçlara göre hiç bir yakınması olmasa bile ÇH'li olguların birinci derece yakınları ÇH açısından taranmalıdır.

S19 Kategori: Gastroenteroloji, Hepatoloji ve Beslenme Tipi: Oral

OTOİMMÜN KRONİK AKTİF HEPATİT TANILI 24 OLGUNUN DEĞERLENDİRİLMESİ

Ömer Faruk Beşer, Tülay Erkan, H. Tufan Kutlu, A. Fügen Çullu Çokuğraş, Gülşen Özbay*

İstanbul Üniversitesi Cerrahpaşa Tıp Fakültesi, Çocuk Sağlığı ve Hastalıkları Anabilim Dalı, Çocuk Gastroenteroloji, Hepatoloji ve Beslenme Bilim Dalı, *Pataloji Anabilim Dalı, İstanbul, Türkiye

Giriş: Otoimmün hepatit (ÖİH), hepatositlere karşı gelişen, artmış immünitenin rol oynadığı bir hastalıktır.

Gereç ve Yöntem: Bu çalışmada ÖİH tanısı alan olguların demografik, klinik, laboratuvar, hastalığın tipi, seyri ve tedaviye yanıtı açılarından değerlendirilmesi yapıldı. İstanbul Üniversitesi Cerrahpaşa Tıp Fakültesi Çocuk Gastroenteroloji, Hepatoloji ve Beslenme Bilim Dalı polikliniğinden klinik, laboratuvar incelemeleriyle ÖİH tanısı alan 24 olgu çalışmaya dahil edilmiştir. Laboratuvar incelemelerinde tüm hastalara AST, ALT, ALP, GGT, total ve direkt bilirubin, PT, immunglobulinler, otoantikörler ve karaciğer biyopsisi değerlendirildi. Hastaların tamamına tanı öncesinde ve sonrasında üst gastrointestinal sistem endoskopisi yapılmıştı. Çalışmamızın istatistiksel değerlendirmesi, Statistical Package for the Social Sciences (SPSS) for Windows 10.0 istatistik paket programı kullanılarak yapılmıştır.

Bulgular: Çalışmaya alınan 24 olgunun %71'si kız olup yaş ortalaması 9,86±4,96 yıldır. %29 olgunun başvuru da hiçbir yakınması yokken %58,3'ünde sarılık, %50'sinde karın ağrısı, %16,6'sında asit, %8'inde kanama ve %4'ünde döküntü mevcuttu. Hastalığın başlangıcında %50'sinde kronik sinsi, %20,8'inde akut, %4,2'sinde ise fulminan seyir mevcut. %25 olguda herhangi bir bulgu yoktu. Olguların %41,6'sı Tip1 ÖİH, %20,8'i Tip2 ÖİH olarak değerlendirildi. Dokuz olgunun (%37,5) tüm otoantikörleri negatif olup Tip4 ÖİH grubuna dahil edildi. Tüm olguların biyopsi bulguları ÖİH ile uyumlu idi. Sekiz olguda (%33,3) eşlik eden başka bir otoimmün hastalık olup 11 olgunun (%45,8) 1. derece akrabalarında otoimmün hastalık öyküsü mevcuttu. Tedavide akut dönemde tüm olgulara kortikosteroid 2 mg/kg (en çok 60 mg) tedavisi başlandı. 22 hastada (%91,6) sadece kortikosteroid tedavisiyle ortalama 24,8 günde remisyon sağlandı. Dört olgunun remisyon sonrası uzun dönem izleminde sadece azatiyoprin tedavisi uygulandı. Yedi olguya uzun süreli izlemede sadece kortikosteroid tedavisi uygulandı. 11 olgunun (%50) idame tedavisi hem kortikosteroid hem azatiyoprin ile yapıldı.

Çıkarımlar: Başvuru anında olguların %29'unun herhangi bir yakınması olmadığı halde rastlantısal olarak transaminaz yüksekliği saptandığı için tetkik edilip ÖİH tanısı konulabildi. Bu da, hastalığın hiçbir yakınma olmadan da seyredebileceğini gösterdi.

S20 Kategori: Gastroenteroloji, Hepatoloji ve Beslenme Tipi: Oral

GASTROENTEROLOJİ PRATIĞİNDE BESİN ALERJİLERİ; 63 HASTANIN DEĞERLENDİRİLMESİ

Esmâ Soylu, Hasan Yüksekaya*, Sevgi Keleş**

Selçuk Üniversitesi Meram Tıp Fakültesi, Pediatri, *Gastroenteroloji, **Alerji İmmunoloji Anabilim Dalı, Konya, Türkiye

Giriş: Kasım 2007-Aralık 2009 yılları arasında, Çocuk Gastroenteroloji Kliniğinde besin alerjisi tanısı konulan 63 hastanın dosya kayıtları değerlendirildi. Besin alerjisi tanısı anamnez ile birlikte spesifik IgE veya deri testi pozitifliği ve sorumlu besinin 2 hafta diyetten çıkarıldığında düzelme ve diyetin bozulması ile aynı şikayetlerin ortaya çıkmasına dayanılarak konuldu.

Bulgular: Altmış üç hastanın (31 erkek, 32 kız) median yaşı 15 ay (15 gün-14 yaş) idi. Başvuru nedenleri 21 olguda kolit belirtileri (kanlı ve/veya mukuslu ishal), 18'inde GÖR belirtileri (kusma), 8'inde enterit bulguları (sulu ishal), 7'sinde kabızlık, 5'inde kilo almama, 4'ünde karın ağrısı idi. Olguların %33'ünde 1. derece yakınlarında atopi öyküsü, %14'ünde eşlik eden atopik hastalık (atopik dermatit, astım) vardı. Hastaların %14'ünde büyüme geriliği vardı. İnek sütü alerjisi olan 7 olgu defalarca amibiyazis tedavisi almıştı. Olguların %63,4'ünde (n=40) spesifik IgE veya prick testi pozitifliği saptandı. Sıklık sırasına göre alerjenler; inek sütü alerjisi %68,3 (n=43), yumurta alerjisi %20,7 (n=13), fıstık alerjisi %7,9 (n=5) ve diğer alerjenler (fındık, buğday) %3,1 bulundu. Çoklu alerjen duyarlılığı %7,9 idi. İnek sütü alerjisi olan 5 olguda soya alerjisi de vardı. Ağır klinik bulguları olan 4 hastaya endoskopi yapıldı. Median Hb 10,9 g/dl (7,1-13,9), olguların %36,5'inde trombositoz, %17,4'ünde eozinofili ve 3 olguda IgA düşüklüğü vardı. Median IgE düzeyi: 28 IU/L (17-1980) bulundu. Median izlem süresi 10,5 aydır (4-28).

Çıkarımlar: Gastrointestinal belirtilerle ortaya çıkan besin alerjilerinde alerji testleri olguların yaklaşık üçte birinde negatif bulunmaktadır. Özellikle kitli olgulara defalarca amip tanısıyla antibiyotik verilmektedir. Alerji testi negatif olgularda diyet eliminasyonu ve besin yüklemesi testi tanıda kolaylık sağlar.

S21 Kategori: Genel Pediatri Tipi: Oral

AİLELERİ TARAFINDAN YEME REDDİ TANIMLANAN VE TANIMLANMAYAN ÇOCUKLARIN ÖZELLİKLERİ VE YEME DAVRANIŞLARI

Oya Halıcıoğlu, Sezin Asık Akman*, Güldane Kötüröğlü**, Feyza Koç***, Aslı Aslan**, Zafar Kurugözü****

Tepecik Eğitim ve Araştırma Hastanesi, Çocuk Klinikleri, *Çocuk Gastroenteroloji, **Ege Üniversitesi Tıp Fakültesi, Çocuk Sağlığı ve Hastalıkları, ***Pediatri, ****Sosyal Pediatri, İzmir, Türkiye

Giriş: Çalışmamızda yeme reddi nedeni ile polikliniğe başvuran ve sağlıklı olup yeme reddi tanımlanmayan çocukların yeme davranışları, ailelerin sosyodemografik özellikleri, anne-çocuk etkileşimi ve yeme sorununun çocuğun fiziksel gelişimine etkisi araştırılmıştır.

Gereç ve Yöntem: Tepecik Eğitim ve Araştırma Hastanesi Çocuk Klinikleri ile Gastroenteroloji Polikliniğine ve Ege Üniversitesi Tıp Fakültesi Çocuk Sağlığı ve Hastalıkları Polikliniğine, Mart 2008-Aralık 2009'da başvuran, akut-kronik hastalığı olmayan, aileleri tarafından yeme sorunu tanımlanan ve tanımlanmayan 2-6 yaşlarındaki çocuklar çalışmaya alındı. Hastaların ve ailelerin demografik özellikleri, beslenmeye ilişkin bilgiler (anne sütü süresi, zorlama, korkutma, ayakta yedirme gibi yeme davranışları), ailenin beslenme alışkanlıkları 34 soruluk bir anket formu ile sorgulandı. Çocukların ağırlık ve boy ölçümleri yapılarak hesap-kitle indeksleri hesaplandı.

Bulgular: Toplam 395 çocuğun 228'i (%42,3) erkek, 167'si (%57,7) kızdı. Yeme reddi olan 211 olgu (%53,4), olmayan 184 olgu (%46,6) belirlendi. Yeme reddi tanımlanan çocukların annelerinin eğitim düzeyinin daha düşük olduğu (p=0,02), annenin çalışma durumu açısından farklılık bildirildi. Yeme sorunu olan ve olmayan çocuklarda anne sütü ile beslenme süresi bakımından farklılık yoktu (p=0,569). Abur-cubur gıda alışkanlığının iki grupta farklı olmadığı saptandı (p=0,175). Yeme reddi olanlarda olmayanlara göre öğünlerde sofraya oturmama, beslenmede zorlama, korkutma, ayakta yedirme davranışlarının ve babada yemek seçme davranışının anlamlı olarak yüksek olduğu gözlemlendi (p<0,001). Yeme reddi olan çocukların vücut kitle indeksi (VKİ) persantilleri ve z skorlarının %63,1 oranında normal olduğu, bununla beraber yeme reddi olmayanlara göre bu skorların daha düşük olduğu gözlemlendi (p<0,001).

Çıkarımlar: Tüm çocuklarda abur-cubur tüketiminin, yeme reddi tanımlanan çocuklarda ise hatalı yeme davranışlarının yaygın olduğu, VKİ persantillerinin yeme reddinden etkilendiği saptanmıştır.

S22 Kategori: Genel Pediatri Tipi: Oral

H1N1 INFLUENZA AŞISI UYGULAMA KARARINDA EBEVEYNLERİN AŞI HAKKINDAKİ İNANISLARININ VE ENDİŞELERİNİN ROLÜ

Özge Yılmaz, Serhat Güler, Şule Aslan Yıldırım, Ahmet Türkeli, Hasan Yüksel

Ege Üniversitesi Tıp Fakültesi, Çocuk Sağlığı ve Hastalıkları, İzmir, Türkiye

Giriş: 2009 yılındaki H1N1 influenza (domuz gribi) epidemisi sırasında salgın aşılama olmasına karşın aşılanma oranları çok yüksek oranda değişkenlik göstermiş ve sonuçta düşük kalmıştır. Bu çalışmanın amacı, H1N1 influenza aşısı uygulanan ve uygulanmayan çocuklar ve onların ebeveynlerinin aşının gerekliliği konusundaki inançları ve endişelerinin değerlendirilmesidir.

Gereç ve yöntem: Çalışmaya, Çocuk Alerji Bilim Dalı ve Solunum Birimi polikliniğinde izlenen 150 çocuğun ebeveyni ve yedi yaşın üzerindeki 87 çocuk alındı. H1N1 influenza aşısı yaptırıp yaptırmadıkları kaydedildi. Ebeveynlere "Çocuklarımızı reçete edilen ilaçlar konusundaki inançlarımız", çocuklara ise "ilaçlar hakkındaki inançlar" (Beliefs about Medications Questionnaire, BMQ) anketlerinden uyarlanan ve aşı ile ilgili inanç ve endişeleri ölçen bir anket uygulandı. Ayrıca sosyodemografik özellikleri ve H1N1 aşısı hakkında bilgi aldıkları kaynaklar soruldu.

Bulgular: Çalışmaya alınan 150 çocuğun ortalama yaşı 7,4±3,8 ve en sık izlem tanısı astımdı (%68,3). Çocuklara aşı yaptırma sıklığı %11,3 idi. Ebeveynlerin bildirdiği en sık aşı yaptırmama nedeni yan etki endişesiydi. Ebeveynlerin aşı hakkında en sık bilgi aldığı kaynak televizyon (%75,3) iken doktordan bilgi alma sıklığı %21,3'tü. Çocukların anketlerinde, aşı yapılanların zarar endişesi puanı yaptırmayanlardan düşük bulundu (p=0,04). Çocuklarına aşı yaptıran ebeveynlerin anketlerinde gereklilik puanı aşı yaptırmayanlara göre anlamlı yüksekken (sırasıyla 3,3±0,7 ve 2,3±0,6, p<0,001) endişe puanı anlamlı düşüktü (sırasıyla 2,7±0,4 ve 3,5±0,6, p<0,001).

Çıkarımlar: Çocukları rutin olarak bir poliklinikte izlenen ebeveynlerin aşı yaptırma konusundaki kararlarında en etkili kaynak basın yayın organlarıdır. Bu kararı gereklilik konusundaki inançları ve yan etkiler konusundaki endişeleri etkiler. Bu nedenle basın yayın organlarında aşılarla ilgili programların tıbbi açıdan yakın denetimi önemli olabilir.

S23

Kategori: Genetik Tipi: Oral

FETAL VALPROAT SENDROMLU İKİ KARDEŞ

Ferda Özkinay, Ayça Aykut, Muhterem Duyu, Ertürk Levent, Özgür Çoçulu

Ege Üniversitesi Tıp Fakültesi, Çocuk Sağlığı ve Hastalıkları, İzmir, Türkiye

Giriş: Fetal valproat sendromu, fetusun gebeliğin ilk üç ayında valproik aside maruz kalması sonucu ortaya çıkan nadir bir sendromdur. Fetal valproat sendromu olan hastalarda tipik bir yüz görünümü ve çeşitli majör ve minör anomaliler görülebilir. Çalışmada fetal valproat sendromunda tarif edilen tipik yüz görünümüne sahip ve majör anomaliler olarak iki farklı çeşitte kardiyak anomaliler birlikte çeşitli dismorfolojik bulgular gösteren iki kardeş sunulmaktadır. Proband iki aylık ve doğduğundan beri solunum sıkıntısı olduğu için tedavi edilirken izleyen doktorun çocukta dismorfolojik bulguları nedeniyle genetik sendrom düşünerek EÜTF Çocuk Sağlığı ve Hastalıkları Genetik Bilim Dalı'na yolladığı bir erkek olgudur. Anamnezde 28 yaşındaki annenin gebelik süresince antiplateletik olarak valproik asit ve lamotrijine kullandığı ve bir önceki çocuğunda da benzer bulguların olduğu öğrenildi. Anne ve baba akraba değildi. Yapılan fizik bakıda olgu ağırlık 4000 gr, boy 57 cm, baş çevresi 38 cm, ön fontanel 4*3 cm olarak saptandı. Hipertelorizm, gözaltında deri kıvrımı, burun kökü basıklığı, küçük yukarı dönük burun ve burun delikleri, uzun ince üst dudak, küçük ağız yapısı, ağız köşelerinin aşağı dönüklüğü, yüksek damak, mikroretrognati, düşük ve displastik kulak yapısı, uzun parmaklar, ayakta klinodaktili ve pes- ekino-varus deformitesi vardı. Görüntülemelerde, toraks grafiğinde akciğerlerde damar gölgelerinin azaldığı, kalpte kardan adam görünümü ile uyumlu bulgu mevcuttu. Ekokardiografide sol pulmoner arterde periferik darlık, ana pulmoner arterde genişlik ve aortapulmoner pencere mevcuttu. Alt pulmoner venler görüntülenemedi. Bulguları parsiyel pulmoner venöz dönüş anomalisi ile uyumluydu. Kardeşinin fizik bakısında benzer dismorfolojik bulguları olduğu saptandı ve öyküsünde kapatılmış PDA'sının olduğu öğrenildi. Olgular nadir bir sendromun bulgularını gösterdikleri ve gebelikte kullanılan antiplateletiklerin düzenlenmesinin önemini vurgulamak için sunuldu

S24

Kategori: Kardiyoloji Tipi: Oral

VSD'Lİ HASTALARDA SOL KALP BOŞLUKLARININ GENİŞLİĞİ İLE ŞANT MİKTARININ KARŞILAŞTIRILMASI

Selman Gökalp, Ayşe Güler Eroğlu, Bülent Koca, Levent Saltık, Funda Öztunç

İstanbul Üniversitesi Cerrahpaşa Tıp Fakültesi, Pediatri, Çocuk Kardiyoloji Anabilim Dalı, İstanbul, Türkiye

Giriş: Pulmoner hipertansiyonu olmayan izole ventriküler septal defektli (VSD) olgularda ekokardiografideki sol kalp boşluklarının genişlikleri ile kateter anjiyografideki pulmoner kan akımının sistemik kan akımına oranı (Qp/Qs) arasındaki ilişki araştırıldı. **Gereç ve yöntem:** 1996-2010 tarihleri arasında kateter anjiyografi yapılan pulmoner hipertansiyonu olmayan izole VSD'li 110 olgunun (49 kız, 61 erkek) dosyası tarandı. **Çıkarımlar:** Ortanca yaş 6 yaş 2 ay, ortanca ağırlık 19,5 kg idi. Kateter anjiyografide ortalama pulmoner arter ortalama basıncı 17,5 mmHg, ortalama Qp/Qs 1,51 bulundu. Vücut ağırlığına göre sol kalp boşlukları geniş olan 81 olgunun 13'ünde (%15,7), normal olan 29'unun 3'ünde (%10,3) Qp/Qs oranı 2'nin üzerindeydi (p>0,05). Vücut yüzey alanına göre sol kalp boşlukları geniş olan 105 olgunun 15'inde (%14,3), normal olan 5'inin 1'inde Qp/Qs oranı 2'nin üzerindeydi (p>0,05). **Çıkarımlar:** VSD'lerde kapatma endikasyonu Qp/Qs'in 2'nin üzerinde olması iken, transkateter kapatma yöntemlerinin kullanıma girmesi ile sol kalp boşluklarının geniş olması kapatma kriteri olarak kullanılmaktadır. Ancak çalışmamızda ekokardiyografik incelemede vücut ağırlığına göre sol kalp boşlukları geniş olanların sadece %15,7'sinde; vücut yüzey alanına göre geniş olanların %14,3'ünde Qp/Qs 2'nin üzerinde bulundu. Bu nedenle ekokardiyografik incelemede sol kalp boşlukları vücut ağırlığı veya vücut yüzeyine göre geniş olan olgulara kateter anjiyografide Qp/Qs bakılarak kapatma kararı alınması önerilmektedir.

S25

Kategori: Nefroloji Tipi: Oral

İDRAR KAÇIRAN ÇOCUKLARDA ÜRODİNAMİNİN TANI VE SAĞALTIMA ETKİSİ

Mehmet Can, Ali Sayan, Tunç Özdemir, Ahmet Ankan, Hasan Turan, Akın Karagözoğlu

Tepecik Eğitim ve Araştırma Hastanesi, Çocuk Cerrahisi Kliniği, İzmir, Türkiye

Giriş: İdrar kaçırma yakınması ile başvuran hastalarda ürodinaminin tanı amacıyla kullanımının ve sağaltım etkisinin değerlendirilmesi amaçlanmıştır.

Gereç ve yöntem: Kliniğimizde Ocak 2007 ile Ocak 2010 arasında 375 hastaya yapılan ürodinamik incelemeler geriye dönük olarak değerlendirilmiştir.

Bulgular: Çeşitli tanımlarla kliniğimize başvuran 375 hastaya toplam 528 ürodinamik inceleme yapılmıştır. Hastalarımızın 237'si (%63) erkek, 139'u (%37) kızdır. Anamnezde hastaların 311'i (%83) primer enürezis, 64'ü (%17) sekonder enürezis olduğu saptanmıştır. İnceleme sırasında intravezikal basınç, karın içi basınç, idrar akım hızı ve pelvik taban EMG'si hem doldurma hem de işeme fazında kaydedilmiştir. Yapılan testler sonucunda hastaların 218'inde (%58) işeme disfonksiyonu saptanırken 157'sinde (%42) ürodinamik bulguların normal olduğu görülmüştür. İşeme disfonksiyonu saptanan hastalara antikolinerjik sağaltım başlanmıştır. Ürodinamisi normal olarak saptanan hastalara yakınmaları göz önüne alınarak öncelikle mesane egzersizi ve psikoterapi önerilmiştir. Her iki gruptan 153 hastaya kontrol ürodinami yapılabilmektedir. Hastaların 62'sinde (%39) ürodinamik bulgularda tam veya kısmen düzelleme görülmüştür. Diğer hastaların izlemi ve sağaltımı sürmektedir.

Çıkarımlar: İdrar kaçırma hastalarda tanı ve sağaltım halen tartışmalıdır. Bu hastaların her yıl %15'inde altını ıslatma yakınması kendiliğinden gerilemektedir. Altını ıslatma 5 yaşındaki çocukların %20'sinde görülürken, 10 yaşındakilerin %10'unda, 15 yaşındakilerin ise sadece %1'inde görülür. Ancak idrar kaçırma yakınması gerilemeyen hastalarda ürodinaminin ayrıntı tanı ve sağaltım yönünden yol gösterici olduğu düşüncesindeyiz.

S26

Kategori: Nöroloji Tipi: Oral

ATİPİK POMPE OLGULARINDA TANI GÜÇLÜĞÜ

Mine Çalışkan, Gülden Gökçay*, Işıl Özer*, Demet Demirkol**, Piraye Öflazer***, Mübaccel Demirkol

Çocuk Sağlığı Enstitüsü, Çocuk Nörolojisi Bilim Dalı,

*İstanbul Tıp Fakültesi, Beslenme ve Metabolizma Bilim Dalı,

Çocuk Yoğun Bakım Birimi, *Nöroloji Anabilim Dalı, İstanbul, Türkiye

Giriş: Pompe hastalığı hipotoni ve kas güçsüzlüğü ile seyreden otozomal resesif geçişli glikojen depo hastalığıdır. Lizozomal asit alfa-glikozidaz enziminin eksikliğinin ilerleyici jeneralize miyopati, kardiyomyopati ve solunum kasları güçsüzlüğü nedeniyle erken sütçocukluğu döneminde ölüme yol açtığı bilinmektedir. Ancak rekombinan enzim replasman tedavisi ile kalp ve iskelet kası fonksiyonları üzerinde olumlu etkilerin saptanmıştır.

Olgu 1: 19 aylık erkek olgu ilk olarak 5 aylık iken kilo alımının yetersiz olması nedeni ile tetkiklerinde transaminaz düzeyleri yüksek olarak saptanmış. Nörolojik muayenesi normaldi. Kreatin kinaz düzey 498 (N<225 IU/mL) bulundu. EMG'de miyojenik boşalmalar ile giden yaygın miyojenik tutulum saptandı ve kas biyopsisi ile glikojen birikimi miyopatisi (Pompe hastalığı) tanısı kondu. Enzimatik analizde alfa glikozidaz düzeyi 0,17 ng/ml (N 4,8-13,3) bulundu. EKO'da sol ventrikül hipertrofisi saptandı. Halen 14 aylık olan olgumuzun nörolojik gelişim basamakları yaşına uygundur.

Olgu 2: 24 aylık olgu yoğun bakım servisine geçirdiği pnömoni sonrası solunum cihazından ayrılamaması nedeniyle gönderilmişti. On altı aya kadar sorunsuz geliştiği ancak yardımsız yürüyemediği bildirildi. Gastroknemius kasları hafif belirgindi, hipotoni ve kas güçsüzlüğü vardı. Hafif ALT ve AST yüksekliği saptandı CPK düzeyleri normal sınırlarda idi. EMG' miyotonic deşarjları kas biopsisinde glikojen birikimi saptandı. Enzimatik analizde alfa glikozidaz düzeyi 2 ng/ml (N 4,8-13,3) bulundu. Amacımız atipik seyirli olgularda tanı güçlüklerinin ve hafif CPK yüksekliğinde ayırıcı tanıda mutlaka Pompe hastalığının da düşünülmesi gerekliliğinin vurgulanmasıdır.

S27

Kategori: Obezite ve Metabolizma Tipi: Oral

MUKOPOLISAKKARİDOZ TİP VI (MAROTEAUX-LAMY) TANILI OLGULARDA ENZİM REPLASMAN TEDAVİ SONUÇLARININ DEĞERLENDİRİLMESİ-EGE BÖLGESİ DENEYİMİ

Sema Kalkan Uçar, Sait Eğrilmez*, Zülal Ülger**, Sinan Kara***, Raşit Midilli****, Ali Rıza Alpöz*****, Mahmut Çoker

Ege Üniversitesi Tıp Fakültesi, Çocuk Metabolizma Bilim Dalı,
*Göz Hastalıkları Anabilim Dalı, **Pediatrik Kardiyoloji, ***Ortopedi,
****Kulak Burun Boğaz Bilim Dalı, *****Diş Hekimliği Fakültesi, İzmir, Türkiye

Giriş: Mukopolisakkaridoz (MPS) VI (Maroteaux-Lamy sendromu) tanısı ile izlenen ve 2006-2010 yılları arasında Ege Üniversitesi Tıp Fakültesi Metabolizma Ünitesinde enzim replasman tedavisi (ERT) gören 5 hastanın tedavi sonuçları bu yazıda tartışıldı. Hastaların tanı yaşı 5,8±3,8 (1,11-10,7 yıl) olup, çalışmaya katıldıklarında yaşları 9,2±3,4 (5-14 yıl) idi. Olguların ortalama ERT süresi 24±13,37 ay (9-41 ay) olup özellikle dayanıklılık testlerinde (12 dakikalık yürüme ve 3 dakikalık merdiven çıkma) tedavi süresince belirgin iyileşme saptandı. Ayrıca ERT alan olgularda özünde ilerleyici olan hastalığın sistemik bulgularında stabilizasyon sağlandı, gözlemlendi. Tedavileri bir yıldan uzun süren üç olgunun büyüme eğrilerinde de iyileşmeler belirlendi. Günümüz koşullarında enzim replasman tedavisi olanağı olan bu hastalık grubunda erken tanısının önemini vurgulamak ve tedavi yanıtlarını bildirmek amacıyla bu bildiri hazırlandı.

S28

Kategori: Sosyal Pediatri Tipi: Oral

CİNSEL ŞİDDETE MARUZ KALDIĞI İDDİA EDİLEN ÇOCUK OLGULARININ ANALİZİ

Murat Tutanaç, Vefik Arıca, Seçil Arıca*, Cem Zeren**, Fikret Yeşiloğlu**, Mustafa Arslan**,

Mustafa Kemal Üniversitesi Tıp Fakültesi, Pediatri Bilim Dalı, *Aile Hekimi, 1 Nolu Sağlık Ocağı, **Adli Tıp Kurumu Başkanlığı, Adli Tıp, Hatay, Türkiye

Giriş: Cinsel şiddete maruz kalan bireyler; suçlanmaktan ve kendilerinin ve yakınlarının zarar göreceğinden korktukları için çoğunlukla olayı gizlerler. Bu nedenle cinsel şiddete maruz kalan olguların oranının bilinenden çok daha yüksek olduğu bildirilmektedir. Bu çalışmada cinsel şiddete maruz kalan 0-18 yaş grubu çocuk olgularının analizi amaçlandı. Hatay Adli Tıp Şube Müdürlüğüne gönderilen adli olguların kayıtları retrospektif olarak incelenerek cinsel saldırı iddiası bulunan 18 yaş altı çocuk olguları çalışma kapsamına alındı. Toplam 2412 adli olgunun %5,47'sinde (132 olgu) cinsel saldırı iddiası vardı. Tekrarlanan olgular çıkarıldığında 18 yaş altındaki 54 çocuk olgusunun 12 (%22)'si erkek, 42 (%78)'inin kız olduğu görüldü. Erkek olguların 6'sı 7-12 yaş arısında iken 38 kız çocuk olgusu 13 yaş ve üzerinde idi. Muayenelerinde 19 olguda cinsel saldırı bulgusu yoktu. 16 olguda vajinal, 11 olguda anal, 8 olguda ise hem vajinal hem anal yoldan cinsel saldırıya maruz kaldığına ait tıbbi bulgu saptandığı görüldü. Fiziksel bulgu saptanmayan 19 olgunun 3'ünde ruh sağlığı, 11'inde akut stres bozukluğu mevcut olduğu tespit edilmişti. On altı olguda rıza vardı, 29 olguda birden fazla cinsel saldırı iddiası vardı. İlk kez cinsel saldırıya maruz kalan olgularda akut stres bozukluğuna daha sık tespit edildiği görüldü. Evlilik vaadi ön plandaydı. Çocuklara yönelik cinsel şiddet adli vakalar içinde önemli bir oran oluşturmaktadır. Ayrıca kandırma, evlilik vaadi ile oyalama, ahlaki anlayış, suçlanma, zarar göreceği korkusu ve gelecek endişesi nedeniyle gizli kalmış olgular da dikkate alındığında cinsel şiddetin ne kadar önemli bir sorun oluşturduğunu göstermektedir. Diğer taraftan cinsel saldırıya maruz kalarak ruh sağlığı bozulmuş fertlerin topluma kazandırılması ayrı bir sorundur.

S29

Kategori: Yenidoğan Tipi: Oral

POLİSTEMİK YENİDOĞANDA PARSİYEL KAN DEĞİŞİMİ NE KADAR GÜVENLİ?

Emrah Can, Muhittin Çelik, Ali Bülbül, Sinan Uslu, Evrim Kıray Baş, Selda Arslan

Şişli Etfal Eğitim ve Araştırma Hastanesi, Yenidoğan Kliniği, İstanbul, Türkiye

Giriş: Yenidoğan döneminde polisitemi sıklığı %1-5 oranında bildirilmektedir. İntrauterin hipoksi, annede diyabet varlığı, preeklampsi, kromozomal hastalıklar, annenin gebelikte sigara içmesi ve doğum sonrası göbek kordonunun geç klemplenmesi polisitemi gelişimi için risk faktörleridir. Tedavide semptomatik (Hct>65) veya asemptomatik (Hct>%70) olan bebeklerde, serum fizyolojik ile parsiyel kan değişimi uygulanır. Kliniğimizde polisitemi nedeniyle parsiyel kan değişimi yapılan bebeklerin demografik özelliklerinin ve risk faktörlerinin retrospektif yöntemle değerlendirilmesi amaçlandı.

Gereç ve Yöntem: 2007-2009 yılında yenidoğan kliniğinde polisitemi tanısıyla parsiyel kan değişimi uygulanan yenidoğanların dosyaları retrospektif incelendi. Bebekler semptomatik ve asemptomatik bebekler olarak iki gruba ayrıldı. Bebeklerin başvuru hematokrit değerleri, yakınmaları, başvuru günleri, antropometrik ölçümleri, annelerindeki hastalık varlığı, polisitemiye ek olarak saptan hastalıklar, laboratuvar değerleri, yatış süreleri ve saptanan komplikasyonlar değerlendirildi. Hematokrit >%65 semptomatik, >%70 asemptomatik olan bebeklere parsiyel kan değişimi uygulandı.

Bulgular: Çalışmaya 31 bebek alındı. Hastaların %65'i erkek, %35'i kızdı. Ortalama ağırlık 3000±869 g, boy 48,4±3,2 cm, baş çevresi 33,3±1,9 cm idi. Htc düzeyi ortalama %70,5±2,9 olarak tespit edildi. Ortalama başvuru zamanı 0,96±0,65 gün, izlem süreleri 4,8±2,8 gün olarak tespit edildi. Çalışmaya alınan bebeklerin %28'unda hipoglisemi, %12'sinde trombositopeni, %5'inde hipokalsemi, %7'sinde trombositopeni, %7'sinde hipokalsemi saptandı. Her iki grupta; doğum ağırlığı, boy, baş çevresi, muayenede patolojik bulgu varlığı, saptanan komplikasyonlar (hiperbilirubinemi, trombositopeni, hipokalsemi, hipomagnezemi) açısından fark saptanmadı. Parsiyel kan değişimi uygulanan bebeklerden birinde renal ven trombozu, birinde ise nekrotizan enterokolit tespit edildi.

Çıkarımlar: Asemptomatik bebeklerde, uygulanan parsiyel kan değişimine bağlı gelişen komplikasyonlar (nekrotizan enterokolit, tromboz vb) nedeniyle uygulamanın güvenilirliği tartışılmaktadır. Çalışmamızda bebeklerin semptomatik ya da asemptomatik olmasının komplikasyon gelişiminde etkisinin olmadığı saptandı.

S30

Kategori: Yenidoğan Tipi: Oral

PREMATÜRE BEBEKLERDE NEKROTİZAN ENTEROKOLİT TANI VE TAKİBİNDE SERİ SERUM AMİLOİD A ÖLÇÜMLERİNİN ETKİNLİĞİ

Merih Çetinkaya, Hilal Özkan, Nilgün Köksal, Okan Akacı*

Uludağ Üniversitesi Tıp Fakültesi, Çocuk Sağlığı ve Hastalıkları Anabilim Dalı, *Neonatoloji, Bilim Dalı, Bursa, Türkiye

Giriş: Nekrotizan enterokolit (NEK) prematüre bebeklerde görülen önemli mortalite ve morbidite nedenlerinden birisidir. Bu çalışmanın amacı preterm bebeklerde NEK'in erken tanı ve takibinde seri serum amiloid A (SAA) ölçümlerinin etkinliğinin belirlenmesidir. Prospektif ve gözlemsel çalışmaya 144 prematüre bebek dahil edildi. Bebekler 3 gruba ayrıldı: grup 1 (NEK ve sepsisi olanlar), grup 2 (sepsisi olanlar), ve grup 3 (sepsis ve NEK'i olmayan kontrol grubu).Bebeklerden seri SAA ölçümlerini içeren değerlendirmeler 1. ve 2. grupta NEK ve/veya sepsis epizodunun başlangıcında (0. saat), 24. ve 48. saatler ile, 7. ve 10. günlerde gerçekleştirildi. Başlangıçta ve izlemde seri batin radyografileri gerçekleştirildi. Grup 1. 2. ve 3.'de sırası ile 50, 54 ve 40 prematüre bebek mevcuttu. Birinci gruptaki bebeklerin 0. saatteki ortalama SAA değerleri (43,2±47,5 mg/dl) 2. (16,2±37 mg/dl) ve 3. (3,2±3,4) gruptaki bebeklerin ortalama SAA değerlerinden anlamlı derecede daha yüksek idi (p<0,05). 24. saatte anormal SAA değeri olan bebek yüzdesi grup 2 ve 3 ile karşılaştırıldığında 1. grupta anlamlı şekilde daha yüksek idi. Evre 2 ve 3 NEK'i olan ve 0, 24 ve 48. saatlerde anormal SAA değerleri olan prematüre bebeklerin yüzdesi evre 1 NEK'i olanlara göre daha fazla olsa da, farklılık istatistiksel olarak anlamlı değildi. SAA değerleri, NEK tanısının 48. saatinden itibaren 10. güne kadar düştü. NEK'in sepsisten ayırılmasını sağlayan cut-off SAA değerininin 23,2 mg/dl olduğu bulundu. NEK tanı ve takibinde seri SAA ölçümlerinin rolünün ilk kez değerlendirildiği bu çalışmada, SAA'nın NEK tanısında klinik ve radyolojik bulgular ile birlikte güvenilir bir laboratuvar belirteci olarak kullanılabileceği ve izlemde tedaviye yanıtın belirlenmesinde yarar sağlayabileceği saptandı.

S31

Kategori: Yenidoğan Tipi: Oral

YENİDOĞANDA OVER KİSTİNE BAĞLI GELİŞEN OVER TORSİYONU

Emrah Can, Sinan Uslu, Ali Bülbül, Önder Kılıçaslan*, Asiye Nuhoğlu, Nihat Sever

Şişli Etfal Eğitim ve Araştırma Hastanesi, Yenidoğan, *Çocuk, **Çocuk Cerrahisi Kliniği, İstanbul, Türkiye

Giriş: Fetal over kisti oldukça nadirdir ve sıklıkla tek taraflı olarak görülmektedir. Olgular genellikle üçüncü trimesterde tanı almaktadır. Yenidoğanda en sık görülen over kistleri korteks kökenli olan histolojik olarak selim kistlerdir. Olgularda nadiren diğer organlarda da kistler görülebilmektedir. Over kist torsiyonu ve rüptürü görülen en önemli komplikasyonlardır. Bu nedenle antenatal tanı ve tedavi yönetimi oldukça önemlidir. Bebekler sıklıkla doğumda asemptomatiktir. Bu sebeple komplikasyonların belirlenmesi oldukça güçtür. Torsiyonun belirlenmesinde USG yöntemi yetersiz kalmaktadır. Olgularda tanısız laparoskopik inceleme tanı için gerekli olmaktadır. Over kistinin tedavisinde izlem önerilmekle birlikte; cerrahi gereken olgularda over dokusunun korunması amaçlanarak gereğinde ooferektomi tercih edilmektedir. Ayrıca ultrason eşliğinde yapılan aspirasyon cerrahi tedavi için bir alternatif olabilmektedir.

Olgu: Bebek A, 38 haftada zamanında doğdu. Antenatal USG'de karında kitle tespit edilen bebeğin fizik muayenesinde özellik saptanmadı. Postnatal USG'de sağ overde 4x2,5 cm sağ adneksiyal kitle tespit edildi. Batın MR'da 3,5x4x5cm boyutlarında sağ overde kist tespit edildi. Tümör belirteçlerinden AFP 1461 ng/ml iken CEA, CA-19-9, CA 12-5 ve HCG testleri normal saptandı. Çocuk cerrahisi tarafından yapılan tanısız laparoskopide sağ over torsiyonu tespit edilmesi üzerine olguya sağ salpingooferektomi yapıldı. Sol overde ve diğer organlarda özellik saptanmadı. Over dokusunun patolojik incelemesinde hemorajik infarkt, distrofik kalsifikasyon ve infarktüse gitmiş basit kistik yapı tespit edildi. Postnatal yedinci günde komplikasyonsuz olarak taburcu edildi.

S32

Kategori: Yoğun Bakım Tipi: Oral

2009 PANDEMİK İNFLUENZA A (H1N1) TANISIYLA ÇOCUK YOĞUN BAKIM ÜNİTEMİZDE İZLENEN HASTALARIN ÖZELLİKLERİ

Funda Kurt, Sevgi Demirkapı*, Hasan Tezer**, Halil İbrahim Yakut, ***Bahattin Tunç****

Ankara Çocuk Sağlığı ve Hastalıkları Hematoloji-Onkoloji Eğitim ve Araştırma Hastanesi, Yoğun Bakım, *Enfeksiyon, **Çocuk enfeksiyon aştıkları, ***Çocuk Sağlığı ve Hastalıkları, ****Çocuk Hematoloji Bilim Dalı, Ankara, Türkiye

Giriş: Çalışmamızda "2009 pandemik influenza A (H1N1)" tanısı alan ve pnömoni nedeniyle çocuk yoğun bakım ünitesinde takip edilmiş çocuklardaki klinik özellikleri tanımlanmıştır.

Gereç ve yöntem: Bu araştırma T.C. Sağlık Bakanlığı Ankara Çocuk Sağlığı ve Hastalıkları Hematoloji-Onkoloji Eğitim ve Araştırma Hastanesi çocuk yoğun bakım ünitesinde, Ekim-Aralık 2009 tarihleri arasında yapılmıştır. Reverse Transkriptaz-Polimeraz Zincir Reaksiyonu (RT-PCR) yöntemiyle H1N1 tanısı kesinleştirilmiş olan 12 hasta retrospektif olarak incelenmiştir.

Bulgular: Hastanemizde Ekim-Aralık ayları arasında "2009 pandemik influenza A (H1N1)" tanısı alan 165 çocuktan 12'si (%7) çocuk yoğun bakım ünitesinde takip edilmiştir. Hastaların yaş aralığı 16 ay-20 yaş olup %58'inin erkek olduğu saptanmıştır. Hastaların 11'inde altta yatan başka bir hastalığın olduğu gözlenmiştir. Hastalardaki en sık yakınmaların ateş, öksürük ve nefes darlığı olduğu saptanmıştır. Laboratuvar bulgularında 11 hastada LDH yüksekliği, 7 hastada CK yüksekliği olduğu gösterilmiştir. Yoğun bakım izlemi sırasında solunum sıkıntısı olan 7 hasta mekanik ventilatörde takip edilmiş, bunlardan 6'sı eksitus olmuştur.

Çıkarımlar: Çalışmamızda 2009 pandemik influenza A (H1N1) tanısıyla yoğun bakım ünitesine yatırılan ve özellikle altta yatan hastalığı olan çocukların klinik seyrinin ağır ve mortalite oranının yüksek olduğunu saptadık.